

Edith
Wharton

ŠALIES
PAPROTYS

svajonių knygos

Edith Wharton

Iš anglų kalbos vertė Jūratė Žeimantienė

Pirmas skyrius

– KAIP tu gali, Undine^{1*} Sprag? – aiktelėjo motina ir, norėdama perimti ką tik pasiuntinuko pristatytą laišką, kilstelėjo per anksti susiraukšlėjusią ranką, sveriamą sunkių žiedų.

Mėginimas buvo toks pat vangus kaip protestas, ir ji toliau šypsojosi savo lankytojai, o panelė Sprag mikliais jaunais pirštais pačiupo laišką ir nusiskubino prie lango skaityti.

– Manau, jis skirtas man, – grįžtelėjusi atsainiai atšovė motinai.

– Ar KADA NORS matėte ką nors panašaus, ponია Hini? – suniurnėjo ponია Sprag, apimta baimingo susižavėjimo.

Ponია Hini, augalota dalykiška moteris su neperšlampamu lietpalčiu, atgal atsmauktu šydu ir aptrintu krokodilo odos krepšiu prie kojų, pasekė, kur link krypsta ponios Sprag žvilgsnis, ir pritardama atlaidžiai šyptelėjo.

1 Vardas paimtas iš vokiečių romantizmo atstovo Friedricho de la Motte Fouqué (1777–1843) veikalo „Undinė“, pirmą kartą išleisto 1811 m., o Amerikoje angliškai – 1845 m.

– Man dar neteko susidurti su tokiu mielu nuoširdumu, – sutiko ji, ne tiek atsakydama į pašnekovės klausimą dėl laiško, kiek pripažindama bendrą išpūdį.

Ponia Sprag ir jos lankytoja oriai sėdėjo masyviuose paaukuotuose krėsluose vienoje iš privačių viešbučio „Stentorian“ svetainių. Spragų šeimos apartamentai, žinomi kaip vieni iš Luji² liukso kambarių, garsėjo prabanga: svetainės sienos virš laku tviskančių raudonmedžio plokščių buvo išmuštos rausvu damastu, jas puošė Marijos Antuanetės ir princesės de Lambal³ ovalo formos portretai. Viduryje ant įmantraus raštuoto kilimo dunksojo paaukuotas stalas meksikietiško onikso viršumi, vos išlaikantis rausvu kaspinu parištą palmę irgi paaukuotame vazone. Tačiau, išskyrus šią puošmeną ir greta gulinčią knygą „Baskervilių šuo“, kambaryje daugiau nebuvo matyti žmonių gyvenimo pėdsakų, o ir pati Ponia Sprag atrodė tokia atsiribojusi nuo visko, tarsi vaškinė figūra muziejaus vitrinoje. Jos apdarai buvo gana prašmatnūs, pateisinantys šį palyginimą, o padribę skruostai, paburkę akių vokai, nusvirę lūpų kampučiai blyškiaame veide priminė aptirpusį vašką, nubėgusį iki pat dvigubo pagurklio.

Palyginti su ja, Ponia Hini atrodė patikimai solidi ir tikroviška. Tarsi įaugęs į krėslą juodas tvirtas liemuo, plačios raudonos plaštakos ant paaukuotų ranktūrių, stebėtinai tikslus ir kupinas pasitikėjimo savimi veiklumas tik patvirtino tai, kad Ponia Hini yra aukštuomenės manikiūrininkė ir masažuotoja. O jei kalbėsime apie Ponia Sprag ir jos dukrą, tai jų draugijoje ji atliko dvigubą vaidmenį – gandų nešiotijos ir patikėtinės, tad

2 Kambariai pavadinti turint galvoje Prancūzijos karaliaus Liudviko XVI (1754–1793) stilių.

3 Artima Liudviko XVI žmonos Marijos Antuanetės draugė.

pastaruoju metu įsigudrino baigusi dienos darbus vis užsukti „pradžiuginti“ vienišų viešbučio „Stentorian“ damų.

Dalykišką ponios Hini pagyrimą dėl nuoširdumo pelniusi jaunutė mergina, praradusi meilumą, staiga pasisuko į pašnekoves nuo lango.

– Štai... gali sau sveika turėti, – pareiškė ir suglamžiusi laišką niekinamai sviedė motinai į skreitą.

– Kodėl?.. Argi jis ne nuo pono Poplio? – neapdairiai pasidomėjo ponia Sprag.

– Ne. O kodėl tau pasirodė, kad taip pamaniau? – atžariai atkirto dukra ir išsyk pridūrė su vaikišku nusivylimu: – Laiškas viso labo nuo pono Marvelo sesers... Bent jau ji prisistatė kaip jo sesuo.

Ponia Sprag suglumusi suraukė antakius ir suskato apgrai-bomis ieškoti akinių ant glaudžiai krūtinę apgulusio suknelės priekio, siuvinėto juodais karoliukais.

Mėlynos ponios Hini akelės smalsiai sublizgo.

– Marvelas?.. Koks Marvelas?

– Toks menkas vyrukas, – abejingai paaiškino mergina. – Regis, ponas Poplis sakė, kad jo vardas Ralfas.

– Undinė sutiko juos abu vakarykščiame pobūvyje apačioje, – pratęsė dukros pasakojimą motina. – Ponas Poplis minėjo ke-tinąs eiti į vieną naujų spektaklių ir ji pamane, kad...

– Iš kur, po galais, tu žinai, ką aš pamaniau? – užsiplieskė Undinė ir grėsmingai nuvėrė motiną pilkomis akimis iš po juodų tiesių antakių.

– Na, tu SAKEI, kad pamanei... – priekaištingai priminė ponia Sprag, bet ponia Hini, nekreipdama dėmesio į jų žodžia-vimąsi, jau audė savo mintį.

– Koks Poplis? Klodas Volsingemas Poplis... Portretų tapytojas?

– Taip... Manau, kad taip. Jis sakė, jog norėtų mane nutapyti. Meiblė Lipskomb jį pristatė. Bet aš nesuku galvos, ar dar kada nors jį vėl pamatysiu, – paraudusi iš apmaudo patikino mergina.

– Ar jūs pažįstate jį, ponია Hini? – paklausė ponია Sprag.

– Taip, pažįstu. Dariau jam manikiūrą dar tuo metu, kai jis tapė savo pirmą aukštuomenės atstovo portretą... Pono Harmono B. Driskolio visu ūgiu. – Ponია Hini atlaidžiai nusišypsojo klausytojoms. – Aš pažįstu visus. Tie, kurie nepažįsta MANEŠ, nepriklauso aukštuomenei, o Klodas Volsingemas Poplis priklauso. Bet toli gražu NE TIEK, kiek Ralfas Marvelas... Tas menkas vyrukas, kaip jį pavadinate, – pareiškė ji.

Sulig šiais žodžiais Undinė Sprag išsyk atsigrėžė į pašnekovę ir šis veržlus sukinyš parodė, kokia ji jaunatviškai lanksti. Mergina vis sukiojosi ir grėžiojosi, kiekvienas judesys, regis, prasidėdavo nuo sprando, tiesiog po rusvai auksinių plaukų kuodu, ir nuvilnydavo per visą liekną kūną iki pat pirštų galiukų ir grakščių vietoje nenustygstančių pėdų.

– Nagi, jūs pažįstate Marvelus? Ar jie kilmingi? – pasidomėjo ji.

Ponია Hini apmaudžiai mostelėjo ranka kaip mokytoja, bergždžiai besistengianti įskiepyti žinių pradmenis maištingam protui.

– Dėl Dievo, Undine Sprag. Jau ne kartą apie juos pasakojau! Jo motina – Dagonet. Jie gyvena pas senąjį Urbaną Dagonetą Vašingtono aikštėje.

Poniai Sprag tai sakė netgi dar mažiau nei jos dukrai.

– O kodėl? Kodėl jie gyvena pas kažką kitą? Negi neturi lėšų nuosavam namui?

Undinė pasirodė nuovokesnė ir skvarbiai pažvelgė į ponią Hini.

– Turite galvoje, kad ponas Marvelas toks pat kilmingas kaip ponas Poplis?

– Toks pat? O varge, Klodas Volsingemas Poplis nepriklauso tam pačiam sluoksniui kaip Ralfas Marvelas!

Prišokusi prie motinos mergina pačiupo ir išlygino suglamžytą laišką.

– Laura Ferford... Ar ji jo sesuo?

– Taip, Henlėjaus Ferfordo žmona. O ką ji rašo?

Undinės veidas nušvito, tarsi besileidžiančios saulės spinduliai būtų prasiskverbę pro storų portjerų dengiamus svetainės langus.

– Rašo, kad nori pakviesti vakarienės kitą trečiadienį. Argi ne keista? Kodėl Ji nori vakarieniauti su manimi? Juk nėra manęs mačiusi!

Merginos tonas išdavė, kad ji jau seniai trokšta būti „norima“ tu, į kurių akiratį pakliūdavo.

Ponia Hini prajuko.

– Bet JIS matė, tiesa?

– Kas? Ralfas Marvelas? Na, žinoma, matė... Ponas Poplis vakar atsivedė jį į vakarėlį.

– Taigi va... Kai jaunas vyras iš aukštuomenės nori susitikti su mergina dar kartą, jis paveda savo seseriai ją pasikviesti.

Undinė nepatikliai dėbtelejo į pašnekovę.

– Kaip keista! Ne visi turi seseris. Išseitų, baisiai bjauru tiems, kurie neturi.

– Jie turi motinas... Arba santuokos saitais susietų bičiulių, – visაžiniškai pareiškė ponia Hini.

– Vedusių džentelmenų? – pasitiksline šiek tiek sukresta, bet nuoširdžiai trokstanti išmokti pamoką ponia Sprag.

– Viešpatie apsaugok! Ne. Ištekėjusių ponių.

– O argi džentelmenas niekada negali prisistatyti pats? – toliau kamantinėjo ponia Sprag, nors jautė, kad jeigu išties taip yra, Undinė, be abejo, nusivils.

– Kur prisistatyti? Kviestinėse vakarienėse? Kaip žinoma, ponია Ferford rengia šauniasias kviestines vakarienes visame mieste. Šio ryto laikraščio „Town Talk“ numeryje yra straipsnelis apie praeitos savaitės vakarienę. Man regis, turiu jį tarp kitų iškarpu.

– Štai. – Ponia Hini sugniaužė popieriaus skiautę ištiestoje rankoje ir atlošusi galvą ėmė iš lėto monotoniškai dudenti: – „Praėjusį trečiadienį pono Henlėjaus Ferfordo žmona surengė dar vieną prabangią kviestinę vakarienę, kaip visada, nedideliame išskirtiniam svečių būreliui, tad nepakviestiesiems beliko griežti dantimis iš apmaudo, nes po vakarienės ponია Olga Lukovska atliko keletą stepo šokių... pademonstruodama naujus prancūziškus žingsnelius.“ – Baigusi skaityti ji susidėjo iškarpas į krepšį.

– Ar jūs ir poniją Ferford pažįstate? – nekantriai paklausė Undinė.

Ponia Sprag, tuo pat metu ir įkvėpta, ir įbauginta išgirstų faktų, pasidomėjo:

– Ar ji gyvena Penktojoje aveniu?

– Ne, turi nedidelį namą Trisdešimt aštuntojoje gatvėje, už Parko aveniu.

Šeiminkės ir jos dukros veidai vėl apniuko.

– Bet ji labai laukiama ir dideliuose!.. – skubiai patikino ponია Hini. Tada pasisukusi į Undinę patikslino: – Na taip, pažįstu ją. Prieš porą metų masažavau jai patemptą kulkšnį. Ponia Ferford maloni, bet VISAI nelinkusi palaikyti pokalbio. O kai kurie mano klientai plepa nesustodami, – smerkiamai pareiškė ji.

Undinė perbėgo akimis laišką.

– Jis SKIRTAS mamai – poniai Abneri E. Sprag, – niekada nemačiau nieko juokingesnio! Ar LEISITE dukrai pavakarieniauti su manimi? Leisite! Ar ponია Ferford kokia ypatinga?

– Ne... tai jūs ypatinga, – paaiškino pašnekovė. – Negi nežinote, aukštuomenėje įprasta manyti, kad merginoms nieko

negalima daryti be motinos leidimo? Tiesiog įsidėmėkite tai, Undine. Nevalia priimti džentelmeno kvietimo nepasakius, kad pirmiau atsiklausite motinos.

– O Viešpatie! Iš kur mama žinos, ką man atsakyti?

– Na, ji, suprantama, atsakys jums taip, kaip jai patarsite. Taigi geriau nieko nelaukusi patikinkite, kad norite vakarieniauti su poniu Ferford, – linksmai paragino ponias Hini ir susisiautusi lietpaltį pasilenkė pasiimti krepšio.

– Ar turėčiau parašyti atsakymą? – vis labiau nerimaudama paklausė ponias Sprag.

Ponias Hini pamastė.

– Na, ne. Manau, kad pati Undinė gali parašyti jūsų vardu. Juk ponias Ferford nepažįsta jūsų rašysenos.

Ponias Sprag akivaizdžiai palengvėjo. Kai Undinė išsiskubino į savo kambarį su laišku, jos motina atsilošė krėslė ir gailiai paprašė:

– O, dar neišeikite, ponias Hini. Visą dieną nemačiau nė gyvos dvasios ir nesumojau, ką pasakyti tai prancūzei kambarinei.

Pašnekovė pažvelgė į svetainės šeimninę su draugiška užuojauta. Ji puikiai žinojo, kad yra vienintelis šviesos spindulėlis ponios Sprag akiratyje. Šeima prieš dvejus metus persikėlė iš Eipekso į Niujorką, bet sunkiai mezgė pažintis naujoje aplinkoje, tad ponios Sprag gydytojas, maždaug prieš keturis mėnesius pasiūlęs ponias Hini teikti jo pacientei profesines paslaugas, daugiau pasitarnavo ponios Sprag sielai nei kūnui. Masažuotojai teko susidurti su panašiais „atvejais“ ir anksčiau, ji žinojo, kad turtinga bejėgė šeima skendi vienatvėje prabangiam Vestsaido viešbutyje, kad vyras priverstas ieškoti tariamo socialinio gyvenimo viešbučio bare, o žmona dėl savo padėties neturėdama nė šios galimybės pasiligojo iš nuobodulio ir neveiklumo. Vargšė ponias Sprag jaunystėje pati skalbė, bet šeimai praturtėjus

nebegalėjo to daryti ir nugrimzdo į tam tikrą inertiškumą, Eipekso ponių, beje, laikomą viena iš gerovės teikiamų privilegijų.

Šiaip ar taip, Eipekse ji priklausė visuomeniniam klubui, o iki tol, kol šeima persikėlė į viešbutį „Mealey House“, buvo pasinėrusi į nesibaigiančius buitinius rūpesčius. Tačiau Niujorkas, regis, negalėjo pasiūlyti jai jokios namų šeimininkei tinkamos veiklos. Taigi ji atliko savo pareigą neakivaizdžiai, padedama ponios Hini, o ši išmanė, kaip kurstyti vaizduotę ir stiprinti raumenis.

Ponia Hini skaidrino ilgas vaiduokliškas vienatvės dienas smagiais anekdotais apie van Degenus, Driskolius, Čonsius Elingus ir kitus įtakingus aukštuomenės atstovus, kurių mažiausias gyvenimo smulkmenas ponia Sprag ir Undinė tegalėjo iš tolo stebėti skaitydamos Eipekso laikraščius ir kurie vis dar atrodė nepasiekiami motinai ir dukrai, nors dabar jas nuo Olimpo vartų teskyrė Centrinis parkas.

Ponia Sprag nebeturėjo jokių ambicijų dėl savęs, bet, regis, buvo visa esybe atsidavusi savo atžalai ir aistringai tikėjo: Undinė gaus viską, ko nori, todėl kartais įsivaizduodavo, kad ponia Hini, taip paprastai minanti visus šventus slenksčius, galėtų vieną dieną išrūpinti leidimą juos peržengti ir Undinei.

– Na, gerai... jeigu norite, dar pabūsiu ir, kol kalbėsimės, padarysiu jums manikiūrą. Taip bus naudingiau, – pasiūlė masažuotoja ir pakėlusiu nuo grindų krepšį išdėliojo ant tviskančio onikso stalviršio buteliukus ir manikiūro įrankius.

Ponia Sprag sutikdama nusimovė žiedus nuo trumpų strazdanomis išmargintų pirštų. Ji pasijuto ramiau, atsidūrusi ponios Hini rankose, ir, nors žinojo: tai kainuos jai tris dolerius, saugumo teikė mintis, kad Abneris neprieštaraus. Nuo pat skuboto išvykimo iš Eipekso poniai Sprag buvo aišku, jog Abneris nusprendė nesukti galvos ir bet kokia kaina „iki galo patirti“ Niujorko nuotykius. Dabar jau ėmė atrodyti, kad kaina bus

didelė. Jie dvejus metus gyveno Niujorke, o jų dukra neužmezgė jokių naudingų ryšių, nors kaip tik dėl šios priežasties šeima persikraustė. Jeigu ir būta kokių nors reikšmingesnių priežasčių, ponas Spragas, jos vyras, niekada apie jas neužsiminė, netgi paaukuotame prabangių apartamentų miegamajame, todėl šią temą gaubianti tylą skatino ponią Sprag manyti, kad jų nėra, ir ji išties tikėjo Abnerio žodžiais, esą jie išvyko iš Eipekso, nes Undinei toji vieta tapo per ankšta.

Tačiau Niujorkas jai kol kas buvo per didelis – vargšė mergaitė!.. Ji tiesiog pasimetė tarp daugybės nerūpestingų žmonių, ir motina nerimavo, jog vieną dieną dukra sumos: niekas jos nepastebi. Pati ponija Sprag nesuko galvos dėl tokios ilgos gaišaties, nes turėjo neišsenkančias kantrybės atsargas. Tiesa, pastaruoju metu ėmė pastebėti, kad Undinė tapo nervingesnė, o kaip tik dukros nervingumas tėvus labiausiai ir gąsdino.

– Tikiuosi, dabar ji apsimamins, – sumurmėjo ponija Sprag, ir pati ramiau pasijutusi plaštakai atsidūrus plačiame ponios Hini delne.

– Kas tokia? Undinė?

– Taip. Ji labai tikėjosi, jog ponas Poplis parodys dėmesį. Jo elgesys vakar paskatino manyti, kad šįryt jis būtinai primins apie save. Vargšiukė, ji tokia vieniša... Liežuvis neapsiverčia jos kaltinti.

– O, jis ir primins. Niujorke reikalai ne taip greitai pajuda iš vietos, – patikino ponija Hini, energingai darbuodamasi dilde.

Ponija Sprag vėl atsiduso.

– Neatrodė, kad išvis judėtų. Sakoma, niujorkiečiai visada skuba, bet nedrįsčiau tvirtinti, kad jie nekantrautų užmegzti pažintį su mumis.

Ponija Hini atsilošė apžiūrėti savo darbo rezultato.

– Palaukite, ponija Sprag, palaukite. Per daug paskubėjus kartais tenka išardyti visą siūlę.

– O, tai jau taip – tai jau TAIP! – dramatiškai sušuko ponija Sprag, paskatindama masažuotoją nukreipti žvilgsnį į ją.

– Žinoma, kad taip. Niujorke dar labiau nei kur nors kitur. Prastas pasirinkimas tarsi lipnus musgaudis: jei jau kartą įkliuvai, mėgink nemėginęs atsiplėšti, nebepavyks išsivaduoti.

Nuo Undinės motinos lūpų nusprūdo dar bejėgiškesnis atodūsis.

– Norėčiau, kad pasakytumėte tai Undinei, ponია Hini.

– Na, manau, Undinei viskas gerai. Tokia mergina pajėgi laukti. O jeigu jaunasis Marvelas išties ją nusižiūrėjo, tai ilgai netruks.

Ši guodžianti mintis padėjo poniai Sprag visiškai atsiduoti ponios Hini paslaugoms, užsitęsusioms palaimingą valandą, o kai ji atsisveikino su masažuotoja ir vėl užsimovė žiedus ant pirštų, duris pravėrė vyras. Tyliai įėjęs ponas Spragas padėjo cilindrą ant didžiojo stalo ir užmetė palta ant paaukuoto krėslo atkaltės. Aukštas žilabarzdis, šiek tiek pakumpęs nuo sėdimo darbo, jis būtų galėjęs turėti antsvorio, jeigu ne prastas virškinimas. Budrios akys buvo pilkos, vokai papurtę, juodi tiesūs antakiai tokie pat kaip dukros. Šiek tiek per ilgi ploni plaukai siekė švarko apykaklę, ant juodos susiglamžiusios liemenės švietė masonų ženklas, užvertas ant masyvios auksinės grandinėlės.

Ponas Spragas sustojo viduryje kambario, neskubėdamas tiriamai nužvelgė paaukuotą tuščią erdvę ir lipšniai tarė:

– Nagi, motin?

Ponia Sprag liko sėdėti, bet paglostė jį švelniu žvilgsniu.

– Undinę pakvietė vakarienės. Ponios Hini žodžiais, viena žymiausių šeimų. Džentelmeno, kurį Meiblė Lipskomb pristatė jai praėjusį vakarą, sesuo.

Žmonos balse pasigirdo šioks toks triumfas, nes dėl jos ir Undinės atkaklumo ponas Spragas buvo priverstas atsisakyti namo, kurį jie nusipirko Vestendo aveniu, ir persikelti su šeima į šiuos viešbučio apartamentus. Undinė nusprendė, kad jie neturės vilties prasisiekti, kol „lindės name“ ... Visi jos pažįstami aukštuomenės atstovai irgi maitinosi arba gyveno viešbučiuose.

Ponia Sprag lengvai leidosi įtikinama, bet ponas Spragas priešinosi, nes tuo metu negalėjo parduoti ar išnuomoti namo taip sėkmingai, kaip tikėjosi. Persikrausčius kurį laiką atrodė, kad jis buvo teisus, nes pirmieji žingsniai į aukštuomenę viešbutyje buvo tokie pat sudėtingi kaip ir nuosavame name, todėl dabar ponias Sprag labai nekantravo jam pranešti: Undinė išties gavo pirmąjį kvietimą vakarienės kaip tik po viešbučio stogu.

– Matai, Abneri, mudvi buvome teisos dėl persikraustymo čia, – pridūrė ji.

Vyras atsainiai atšovė:

– Manau, kad judvi visada įsigudrinatė būti teisos.

Jo veide nepasirodė šypsena ir, užuot atsisėdęs prisidegti cigaro, kaip paprastai prieš vakarienę, jis be tikslo apsuko keletą ratų po kambarį ir stabtelėjo priešais žmoną.

– Kas nutiko?.. Kokie nors nemalonumai mieste? – pastebėjusi jo veide nerimą, paklausė ji.

Ponios Sprag žinios apie tai, kas vyksta „mieste“, buvo pačios elementariausios, bet vyro veidas tapo barometru, jame ji seniai įsigudrino išvelgti leidimą kalbėti toliau arba padaryti pauzę ir prikąsti liežuvį, kol artėjanti audra praslinks pro šalį.

Vyras papurtė galvą.

– Ne... Nieko blogo, jeigu, kaip matau, judvi su Undine kol kas sutariate. – Jis nutilo ir nukreipė žvilgsnį į dukros kambario duris. – O kur ji? Išėjusi?

– Spėju, savo kambaryje peržiūrinėja sukneles su ta prancūze kambarine, – paaiškino ponias Sprag ir nedrąsiai pridūrė: – Nežinau, ar turės ką nors tinkamo apsirengti kviestinei vakarienei.

Ponas Spragas galiausiai šyptelėjo.

– Na... manau, kad TURĖS, – pranašišškai pareiškė jis.

Tada darsyk dirstelėjo į dukros kambario duris, tarsi norėdamas įsitikinti, kad jos sandariai uždarytos, žingtelėjo arčiau žmonos ir nuleidęs balsą pranešė:

– Šiandien mieste mačiau Elmerį Mofatą.

– O, Abneri!

Ponia Sprag kone sudrebėjo iš baimės. Žiedais apkarstytos rankos suvirpėjo juodo brokato skreite, putlus veidas suglebo tarsi prakiurdintas balionas.

– O, Abneri... – vėl sudejavo ji, irgi nukreipusi akis į dukros kambario duris.

Ponas Spragas rūsčiai suraukė juodus antakius, bet buvo aki-vaizdu, kad pyksta ne ant žmonos.

– Kas iš to, kad vis kartosi: „O, Abneri“? Elmeris Mofatas mums nieko nebereiškia... Lyg mūsų akys niekada nebūtų jo regėjusios.

– Taip... žinau, bet ką jis čia veikia? Ar kalbėjaisi su juo? – baimingai kamantinėjo žmona.

Vyras susikišo nykščius į liemenės kišenes.

– Ne... Man regis, mudu su Elmeriu jau gana išsamiai viską aptarėme.

Ponia Sprag darsyk suaimanavo.

– Tik neprasitark jai, kad jį matei, Abneri.

– Elgsiuosi, kaip pasakysi, bet ji gali pati jį susitikti.

– O, nemanau... Tik jau ne naujoje draugijoje, į kurią ketina pakliūti! Neprasitark jai JOKIU BŪDU.

Vyras nususuko ir mėgino užčiuopti vieną iš palaidų cigaru, visada gulinčių kišenėje, o žmona atsistojo, pritykino prie jo ir uždėjo ranką ant peties.

– Jis negali ko nors jai padaryti, tiesa?

– Ko nors padaryti? – Ponas Spragas tūžmingai pasisuko. – Norėčiau pažiūrėti, kaip jis bent piršteliu ją paliestų... Tai tiek tegaliu tau pasakyti!

Antras skyrius

BALTOS ir auksinės spalvų Undinės miegamojo su melsvai žaliomis sienų plokštėmis ir senoviniu rausvu kilimu langai vėrėsi į Septyniasdešimt antrąją gatvę ir belapes Centrinio parko medžių viršūnes.

Ji prisiartino prie lango, praskleidė daugybę nėrinių sluoksnių ir nužvelgė ilgą eilę prabangių namų rausvo smiltakmenio fasadais. Už parko – Penktoji aveniu... Kaip tik Penktojoje aveniu Undinė troško atsidurti!

Ji pasisuko į kambarį, nuėjo prie sekretero, ant kurio gulėjo ponios Ferford laiškas, ir ėmėsi atidžiai jį tyrinėti. Vieno sekmadieninio laikraščio skiltyje „Buduaro pašnekesiai“ perskaitė, kad šauniausios moterys renkasi naują ryškiai raudoną laiškų popierių ir baltą rašalą, todėl, nors motina nepritarė, užsisakė didelį kiekį su sidabrine savo monograma. Undinės nusivylimui, ponija Ferford parašė laišką ant paprasto senamadiško balto lapo, netgi be monogramos... tik su adresu ir telefono numeriu. Mergina susidarė prastą nuomonę apie ponios Ferford socialinę

padėtį ir akimirką didžiai patenkinta pamąstė apie atsakymą ant ryškiai raudono popieriaus. Paskui prisiminė tvirtas ponios Hini pagyras poniai Ferford ir atitraukė plunksną. O jeigu baltas popierius išties madingesnis nei ryškiai raudonas? Šiaip ar taip, pastarasis vis tiek neprilygstamas. Nesvarbu, kad poniai Ferford galbūt nepatinka raudonas... užtat JAI PAČIAI patinka! Ji nepataikaus kažkokiai moteriškai, gyvenančiai mažame namiūkštyje už Parko aveniu...

Undinė buvo itin nepriklausoma ir kartu be galo linkusi mėgdžioti kitus. Jai magėjo nustebinti kiekvieną savo šaunumu ir originalumu, tačiau ji neįstengė atsispirti pagundai perimti naujai sutikto žmogaus elgesį. Tokie prieštaringi idealai labai trikdė, prireikus pasirinkti vieną iš dviejų dalykų. Ji dar paabejojo, tada visgi išsiėmė iš stalčiaus paprastą popieriaus lapą su viešbučio adresu.

Undinei buvo smagu rašyti laišką motinos vardu... Ji sukiško išvedžiojusi sakinį: „Būsiu laiminga leisdama savo dukrai dalyvauti Jūsų kviestinėje vakarieneje“ („dalyvauti kviestinėje vakarieneje“ skambėjo elegantiškiau nei ponios Ferford „pavakarieniauti“), bet kai atėjo laikas pasirašyti, kilo naujas keblumas. Ponia Ferford pasirašė tiesiog „Laura Ferford“ ... tarsi moksleivė raštelyje mokyklos draugei. Ar tiktų taip pasirašyti poniai Sprag?

Undinei pasirodė nepriimtina mintis, kad jos motina žeminčius pakludama rajonų, esančių už Parko aveniu, taisyklėms, todėl ji ryžtingai išvedžiojo parašą „Su pagarba pono Abnerio E. Sprago sutuoktinė“. Tada suabejojo, perrašė laišką ir pasiūdojo ponios Ferford pavyzdžiu: „Pagarbiai Leota B. Sprag.“ Tačiau tokia formalumo ir laisvės samplaika pasirodė keista, tad ėmėsi trečio mėginimo: „Su meile Leota B. Sprag.“ Tada nusprendė, kad bus perlenkusi lazda, nes ponios niekada nebuvo susitikusios, galiausiai po dar kelių mėginimų rado kompromisą

ir užbaigė laišką taip: „Nuoširdžiai Jūsų ponია Leota B. Sprag.“ Regis, turėjo tikti. Undinė pamastė ir priėjo prie išvados, jog ištis gerai. Išsprendusi šį klausimą, atlapojo duris į koridorių.

– Selestė! – įsakmiai pašaukė, o kai prancūzė kambarinė pasirodė, pareiškė: – Noriu peržiūrėti visas savo vakarines sukneles.

Turint galvoje panelės Sprag spintos dydį, vakarinių suknelių buvo nedaug. Prieš metus ji užsisakė keletą, bet suirzusi, kad neturi kur jomis pasipuošti, atsainiai perleido kambarinei. Paskui, tiesą sakant, abi su ponია Sprag pasidavė abstrakčiam malonumui įsigyti dar porą trejetą, paprasčiausiai dėl to, kad buvo be galo puošnios ir labai tiko Undinei, bet ir šios galiausiai įsipyko, nes buvo apmaudu žiūrėti į jas, kabančias nedėvėtas spintoje ir keliančias daugybę pašaipių klausimų. Dabar, kai Selestė paskleidė sukneles ant lovos, jos Undinei pasirodė atgrasiai kasdieniškos, tarsi būtų spėjusi jas sudėvėti šokių vakarėliuose. Vis dėlto, šiaip ar taip, pasidavė kambarinės įkalbinėjimams ir ėmė matuotis.

Pirma ir antra nenusipelnė ilgesnės apžiūros, nes iškart pasirodė išėjusios iš mados.

– Tai vis dėl rankovių, – suniurzgė Undinė ir nusviedė sukneles į šalį.

Trečia, be abejo, buvo gražiausia, tačiau vilkėta viešbučio šokių vakarėlyje praėjusį vakarą, pasipuošti ja dar nė savaitei nepraėjus buvo tiesiog neįmanoma. Vis dėlto merginai patiko grožėtis savimi, nes apdaras priminė laisvai besiliejančią pašnekesį su Klodu Volsingemu Popliu ir nuosaiokesnį, bet vaisingesnį pokalbį su jo jaunesniu draugu, vyru, nepadariusiu jai beveik jokio įspūdžio.

– Gali eiti, Selestė... Nusivilksiu suknelę pati, – pareiškė ji ir kambarinė išsiskubino, apsikrovusi išbrokuotais apdarais.

Undinė užsklendė duris, pastatė arčiau aukštą veidrodį ir, susiradusi stalčiuje vėduoklę bei pirštinaites, įsitaisė priešais

ji kaip ori ponis, atvykusi į kviestinį vakarėlį. Prieš išeidama Selestė užtraukė užuolaidas ir uždegė šviesą, tad baltos ir auksinės spalvų kambarys su tviskančiais sieniniais šviestuvais sudarė puikų foną šiam įspūdžiui palaikyti. Tokia žilpinanti šviesa būtų buvusi pražūtinga visiems pozavimo pustomiams ir subtilybėms, jeigu ne ryškus Undinės grožis, beveik toks pat akinantis kaip ir plieskiantis apšvietimas. Juodi antakiai, rusvai auksiniai plaukai, lyg iš pieno plaukęs skaistus veidas metė iššūkį negailestingai reikiam šviestuvų spindesiui, tarsi ji būtų pasakų būtybė, o jos namai – šviesos spindulys.

Augdama Undinė beveik nesidomėjo bendraamžių pramogomis. Net ankstyvoje vaikystėje, kai gyveno su tėvais skurdžiam Eipekso pakraštyje ir kiurksodavo ant tvoros su Indiana Frask, strazdanota vandentiekininko dukra, gyvenusia „per kelią“, jai mažai terūpėjo lėlės ar šokinėti per virvutę, o dar mažiau – triukšmingi žaidimai su kvartalo berniūkščiais, kai skardžiabalsei Indianai atitekdavo Atalantos^{4*} vaidmuo. Undinei jau tada daug labiau patikdavo „pasipuošti“ mamos išėiginiu sijonu ir „vaidinti poniją“ priešais spintos veidrodį. Šis pomėgis išliko ir vaikystei praėjus, ji vis dar mėgavosi ta pačia slapta pantomima: staipėsi, vilnijo suknelės klostėmis, vėdavosi vėduokle, judino lūpas be garso kalbėdama ir juokdamasi. Nors pastaruoju metu linko vengti visko, kas galėjo priminti nepasiteisinusius socialinius lūkesčius, dabar leido sau nerūpestingai mėgautis grožio teikiamu džiugesiu. Vos po kelių dienų suvaidins sceną, kurią šiuo metu repetuoja, ir buvo smagu iš anksto matyti, kokį įspūdį padarys ponios Ferford svečiams.

4 Graikų deivė, garsėjusi vyriška jėga, medžioklės nuotykiiais ir nesėkmingais meilės reikalais.

Ji dar kurį laiką tęsė pokalbį su įsivaizduojamų gerbėjų būriu, gręžiodamasi tai į vieną, tai į kitą pusę, vėduodamasi, nenustygdama vietoje, taisydamasi sijonus, kaip paprastai darydavo realiame gyvenime kitų žmonių akivaizdoje. Šis nepaliamojamas bruzdesys nebuvo drovumo rezultatas, tiesiog Undinė manė, jog kaip tik taip reikia elgtis viešumoje, triukšmingumą ir nerimastingumą laikydama vienintele gyvastingumo sąlyga. Taigi žvelgė į save pritariamai, žavėdamasi tviskančiais plaukais, baltutėliais dantimis, besišypsančiomis lūpomis, šešėlių žaismu ant kaklo ir pečių, kaitaliojant pozas. Ją trikdė tik viena aplinkybė: truputį per putlus kaklas ir per apvalūs klubai. Mergina buvo gana aukšta, kad atlaikytų šiek tiek per daug svorio, bet nepriekaištingas lieknumas buvo madingas, tad mintis vieną dieną nebeatitikti idealo šiurpino.

Galiausiai ji paliovė staipytis, grožėtis savo atvaizdu ir patogiai nugrimzdusi į krėslą pasinėrė į prisiminimus. Apmąstydamą vakarykštę dieną suirzo, kad tiek mažai teskyrė dėmesio jaunajam Marvelui, nes jis pasirodė jai nepalyginamai mažiau reikšmingas nei jo žavusis draugas. Undinė prisiminė pamaniusi, kad Marvelas gana drovus ir mažiau įpratęs būti tarp žmonių, tad nors jis kukliai ir nelabai vykusiai įterpė vieną kitą savitą pastabą, jam stigo tobulų pono Poplio manierų, gebėjimo kalbėti tuo pat metu ir valdingai, ir saldžiai. Kai ponas Poplis išmeigė juodas akis į Undinę ir „meniškai“ apibūdino jos plaukų spalvą, ją tai sujaudino iki širdies gelmių.

Net ir dabar ji neįstengė patikėti, kad jis ne toks išskirtinis kaip jaunas Marvelas, nes daug labiau atitiko pasaulio išrinktųjų įvaizdį, jos susidarytą iš sekmadieninių laikraščių publikacijų apie akinamai auksinį van Degenų, Driskolių ir kitų jų aplinkos atstovų pasaulį.

Išgirdusi, kad motina atsisveikina su ponia Hini, Undinė atsisoj, palaukė, kol moterys išsiskirs, tada pravėrė duris, sulaukė apstulbusią masažuotoją ir mikliai įsitraukė į savo kambarį.

Ponia Hini susižavėjusi nužvelgė švytinčią erdvę, kurioje netikėtai atsidūrė.

– Viešpatie gailestingas, Undine... Atrodote stulbinamai! Ar renkatės suknelę ponios Ferford kviestinei vakarienei?

– Taip... na, bet ši tik seniena. – Mergina sužaubavo akimis iš po juodų antakių. – Turite pasakyti man tiesą, ponia Hini... Ar jie TIKRAI tokie kilmingi, kaip leidote suprasti?

– Kas tokie? Ferfordai ar Marvelai? Jeigu abejojate jų kilmingumu, Undine Sprag, geriau išsyk kreipkitės į Anglijos Aukščiausiąjį teismą!

Undinė atlošė pečius.

– Aš noriu geriausio. Ar jie tokie pat kilmingi kaip Driskoliai ir van Degensai?

Ponia Hini pašaipiai nusijuokė.

– Jūs tik pažvelkite į šią nepatiklią merginą! Tai tokia pat tiesa, kaip kad dabar aš stoviu priešais jus. Savo akimis mačiau, kaip Harmono B. Driskolio žmona iš Penktosios aveniu tįsojo ant savo rausvo aksomo lovos su Hanitono nėrinių^{5*} patalyne ir raudėjo kruvinomis ašaromis, kad negavo kvietimo į vieną iš Polo Marvelo žmonos muzikinių vakarų. Ji negalėjo nė svajoti, jog jai kada nors nusišypsos laimė dalyvauti kviestinėje vakarieneje tuose namuose! Netgi už visus savo turtus nebūtų įstengusi nusipirkti kvietimo... ir puikiai tai suprato!

Undinė kurį laiką stirksojo iškaitusi, pravėrusi lūpas, paskui švelniomis rankomis apkabino masažuotoją.

5 Šiame Jungtinės Karalystės mieste gaminami nėriniai ypač išgarsėjo, kai juos savo vestuvinei suknelei 1840 m. pasirinko karalienė Viktorija.

– O, ponია Hini, jūs man tokia gera! – sukuždėjo prigludusi lūpomis prie apspurusio masažuotojos skrybėlės šydo.

Ši išsilaisvino, geraširdiškai prajuko ir atšlijusi paprotino:

– Nesikarščiuokite, Undine, ir viską pasieksite.

NESIKARŠČIUOKITE, UNDINE! Taip, kaip tik tokio patarimo jai ir reikėjo. Retkarčiais, apimta blogos nuotaikos, ji kaltindavo tėvus nesugebėjus įskiepyti jai kantrybės. Juk ji tokia jauna... o jie taip mažai jai pasakojo! Atsigręžusi į praeitį Undinė šurpo nuo kai kurių savo neapdairių poelgių. Netgi nuo to laiko, kai jie persikėlė į Niujorką, spėjo atsidurti ant vieno kito pavojingo nuotykių slenksčio. Jau pirmą žiemą įsigudrino susižadėti su dailiu austru, jojimo mokytoju, palaikiusiu jai draugiją parke. Jis nerūpestingai parodė jai vizitinių kortelių dėklą su karūnėle ir išsipasakojo, kad buvo priverstas atsistatydinti iš kavalerijos pulko, nes kovėsi dvikovoje dėl vienos grafienės, o Undinė, šio pasitikėjimo nuginkluota, pasižadėjo už jo ištekėti ir įteikė savo žiedą su rausvuju perlu mainais į pintą sidabrinį. Jį vyras tikino gavęs iš grafienės: gulėdama mirties patale ji paprašė niekada nesiskirti su šiuo žiedu, kol sutiks gražesnę moterį už ją.

Laimei, netrukus Undinė netikėtai susitiko Meiblę Lipskomb, vidurio vakarų internatinėje mokykloje pažinotą kaip Meiblę Blitč. Anuomet panelė Blitč užėmė ten ypatingą vietą, nes buvo vienintelė mergaitė iš Niujorko, todėl kurį laiką Undinė ir Indiana Frask (jos tėvai kažkodėl sumanė leisti ją į mokslus vieną semestrą) smarkiai rungėsi, siekdamos niujorkietės palankumo. Nors Indiana pasitelkė nesąžiningus metodus ir smurtą stengdamasi pelnyti Meiblės dėmesį, pergale atiteko, šios manymu, rafinuotesnei Undinei. Nusivylusi Indiana apšaukė bendramokslės „šutve vėplū“ ir visiems laikams apleido pralaimėjimo vietą.

Grįžusi į Niujorką Meiblė ištekėjo už biržos maklerio, taigi pirmuosius Undinės žingsnius pažįstant visuomenę lėmė diena,

kai ji susitiko pono Hario Lipskombo žmoną ir ši priglobė ją po savo sparnu.

Haris Lipskombas nusprendė pasidomėti jojimo mokytoju ir jam pavyko išsiaiškinti, kad tikroji to vyro pavardė Aronsonas ir kad jam teko sprukti iš Krokuvos dėl kaltinimo apgaule išviliojus pinigus iš tarnaičių. Tada Undinė pirmą kartą pastebėjo, kad jos išrinktojo lūpos pernelyg raudonos, o plaukai ištepti briliantinu. Tai buvo vienas iš ją liūdinančių praeities epizodų, kaskart skatinantis mažiau pasitikėti impulsyvumu, ypač kalbant apie žiedų dovanojimą. Vis dėlto su laiku ji šio to išmoko, juolab kad Meiblės Lipskomb patarti Spragai persikėlė į apartamentus viešbutyje „Stentorian“, kuriame gyveno ir pati Meiblė.

Ji nebuvo monopolininkė, tad negaišdama laiko supažindino Undinę su viešbučio bendruomene ir su ja susijusiomis grupelėmis. Ši bendruomenė buvo priklausoma nuo „renginių“, jos narius vienijo narystė nesuskaičiuojamuose klubuose, pasaulietiškuose, kultūriniuose ar „pomėgių“. Meiblė vedėsi Undinę į šiuos renginius, pristatydavo kaip „viešnią“ klubų susitikimuose, kuriuose ją palaikė daugybė kitų viešnių: „mano draugė panelė Steidžer iš Falangos, Džordžijos valstijos“ arba (jeigu ponias buvo literatė) tiesiog „mano draugė Ora Pransė Četl iš Nebraskos, tu žinai, ką ji veikia“.

Vieni susitikimai vykdavo didinguose viešbučiuose skambiais pavadinimais „Olympian“, „Incandescent“, „Ormolu“, dunksančiuose Aukštutiniame Vestsaide ir primenančiuose karinių laivų flotilę, kiti – galbūt net dar prašmatnesniuose, nors tokiuose pat aukštuose, bet romantiškesnio stiliaus apartamentų daugiabučiuose „Partenon“, „Tintern Abbey“ ar „Lido“.

Undinė teikė pirmenybę pasaulietiškiems vakarėliams, kuriuose būdavo žaidžiami įvairūs žaidimai ir iš kurių ji grįždavo namo apsikrovusi olandiško sidabro prizais, bet darė įspūdį

ir diskusijų klubai, kuriuose garsios vietinės ponios sakydavo kalbas auditorijai nuo improvizuotos scenos arba klubų narės gvildendavo tokias amžinas temas kaip „Kas yra žavesys?“ ar „Probleminis romanas“, o po karštos polemikos apie „etinį aspektą“ vaišindavosi rausvu limonadu ir vaivorykštės spalvų sumuštiniais.

Visa tai buvo labai nauja ir įdomu, todėl iš pradžių Undinė pavydėjo Meiblei Lipskomb vietos šioje aplinkoje, bet laikui bėgant ėmė niekinti ją, kad pasitenkino tuo, ką pasiekė. Pati neilgai trukus sumojo, jog susipažinusi su Meiblės „sluoksniu“ nė trupučio nepriartėjo prie Penktosios aveniu. Netgi Eipekse lakiai Undinės vaizduotei teikė peno Penktosios aveniu dievaičių poelgiai ir žygdarbiai. Aistringai skaitydama dienraščių straipsnius ji žinojo visų Niujorko auksinės aristokratijos atstovų pavardes ir įsidėmėjo jų atžalų bruožus. Meiblės pasaulyje veltui ieškojo originalų ir tik retkarčiais jos akiratyje gundomai sušmėžuodavo vienas kitas pažįstamas personažas, toks kaip Klodas Volsingemas Poplis. Jis tapė vienos Lipskombų pažįstamos ponios, anot jų, „plieno magnato žmonos“, portretą ir pasijuto turįs dalyvauti šios užsakovės surengtoje arbatėlėje, kurioje Meiblei teko garbė su juo susipažinti ir pristatyti jam savo draugę, panelę Sprag.

Akyla Undinė pastebėjo šį jai netikėtą socialinį susisluoksniavimą ir kai jau ėmė manyti, kad visi jos įgūdžiai taip ir liks nepanaudoti, staiga viešbučio „Stentorian“ šokių vakarėlyje viltis atgaivino ponas Poplis ir jo draugas. Ji tarėsi pasimokiusi ir nebepadarysianti tokios pat klaidos kaip su Aronsonu, bet dabar ir vėl suprato klydusi suteikdama pirmenybę Klodui Volsingemui Popliui ir beveik nekrepdama dėmesio į jo drovų bičiulį. Visa tai buvo labai keblu, o dar labiau išmušė iš vėžių ponios Hini pasakojimas apie pono Harmono B. Driskolio žmonos nevilgtį.

Iki šiol ji įsivaizdavo, kad Driskolių ir van Degenų šeimos ir jų sąjungininkai yra neginčijama Niujorko aukštuomenės grietinėlė. Meiblė Lipskomb irgi laikėsi tokios pat nuomonės ir didžiavosi pažintimi su poniu Spof, viso labo pono Harmono B. Driskolio antros eilės pussesere. O dabar jai, Undinei Sprag iš Eipekso, nusišypsojo laimė būti pristatyta uždaram ratui, kurį veltui mėgino šturmuoti Driskoliai ir van Degenai! Šis triumfas šiek tiek apsvaigino, ir jai vėl grėšė pavojingas perdėtas pasitikėjimas savimi, iki šiol skatinęs krėsti didžiausias kvailystes.

Ji atsistojo ir, dar arčiau priėjusi prie veidrodžio, apžiūrėjo skaisčias akis ir užkaitusius skruostus. Šįkart baimės nepagrįstos: ji daugiau nebedarys klaidų ir nekrės paikysčių! Galiausiai susipažins su tinkamais žmonėmis... ir gaus tai, ko nori!

Stovėdama ir šypsodamasi savo laimingam atspindžiui ji išgirdo iš tolesnio kambario tėvo balsą, akimirksniu išsinėrė iš suknelės, nusitraukė ilgą pirštinaites nuo rankų ir išsisėgė rožę iš plaukų. Numetusi visas šias puošmenas į šalį, įsisupo į chalataž ir atlapojo duris į svetainę.

Ponas Spragas stypsojo jos motinai prie šono, o ši rymojo susigūžusi, nuleidusi galvą ant krūtinės, kaip paprastai, kai jai užeidavo „blogumas“. Vos tik Undinei įėjus, tėvas išsyk pakėlė akis.

– Tėti, ar mama tau pasakė? Ponia Ferford pakvietė mane vakarienės. Ji – Polo Marvelo dukra, kilusi iš Dagonetų giminės... Jie kilmingesni už kitus. NENORI PAŽINTI netgi Driskolių ir van Degenų!

Ponas Spragas linksmi pažvelgė į dukrą.

– Ir ką? Norėčiau žinoti, kodėl gi jie panoro pažinti tave, – pajuokavo jis.

– Neturiu supratimo... Nebent todėl, kad galėčiau jiems pristatyti TAVE! – neliko skolinga dukra, apsvijusi rankomis

pakumpusius tėvo pečius ir priglaudė žvilgančius plaukus jam prie skruosto.

– Na, ar ketini eiti? Priėmei kvietimą? – pasiteiravo jis, įvertinęs pokštą ir vis dar neišsivadavęs iš tvirto dukros glėbio, o ponია Sprag suerzėjo krėslė ir tyliai suaimanavo.

Undinė atlošė galvą, spigindama tėvą žvilgsniu, tada vėl prisispaudė taip arti, kad pavargusio ne pirmos jaunystės vyro akys, nukreiptos dukrai į veidą, teįžiūrėjo pasklidą dėmę.

– Labai nekantrauju eiti, – pareiškė ji. – Bet visiškai neturiu kuo apsirengti.

Šįkart ponია Sprag suaimanavo garsiau.

– Undinė, tavimi dėta, neprašyčiau pirkti jokių naujų drabužių, turint galvoje, kokias aukštumas pasiekė paskutinės sąskaitos, – papriekaištavo ji.

– Nepajutau aukštumų... Kol kas mane tempia žemyn tų sąskaitų našta, – įsiterpė ponas Spragas ir pakėlė rankas ketindamas suimti plonus dukros riešus.

– Ką gi, jeigu nori, kad atrodyčiau kaip kaliausė ir manęs daugiau ten nebepakviestų, turiu tam TOBULAI tinkančią suknelę, – pusiau juokais, pusiau piktai išrėžė Undinė.

Ponas Spragas patraukė dukrą nuo savęs per ištiestos rankos atstumą ir nusišypsojo, aplink akis susimetė raukšlėlės.

– Ta suknelė dar gali praversti TAM TIKROMIS progomis, todėl geriau pasaugok ją ateičiai, o šiai kviestinei Ferford vaka-rienei važiuok išsirinkti naujos, – pareiškė jis ir, dar nespėjęs baigti sakinio, pasijuto vėl suspaustas Undinės glėbio, tad paskutinius jo žodžius nustelbė šniurkščiojimas ir bučiniai.

Sudomino? Pirkite knygą
ŠALIES PAPROTYS
bene geriausia kaina **ČIA**

*N*iujorko aukštuomenės savanaudiškumo,
kvailybės ir „amerikietiškos svajonės“ satyra,
vaizduojanti nepasotinamos jaunos
prasisiekėlės klystkelius.

Ambicinga gražuolė Undinė Sprag
yra visiška materialistė ir žvelgia į vyrus
tik kaip į priemonę savo tikslams
pasiekti. Niujorko milijonieriai ir
prancūzų aristokratai krinta po kojomis,
bet kiekviena pergalė jai tėra dar vienas
žingsnis link galios ir aukštos padėties,
o ir niekaip nepasiekiamos laimės.
Daugelio šedevru laikomas antrasis
Pulitzerio premijos laureatės Edith Wharton
romanas parodo to meto aukštuomenės, itin
išlavėjusios, bet ir itin nuvertėjusios, pjūvį.

„*Salies paprotys*“ patraukia
įtikinamai sukurtu nenumaldomos veikėjos
paveikslu, aštria vedybų rinkos kritika ir
aukso amžiaus snobizmo nuvainikavimu.
Šiandien, daugiau nei po šimto metų,
romanas toks pat aktualus ir
stebinantis.

9 786090 309483